

ALEXANDER E. RONNETT, M.D.
502 GARWOOD DRIVE
MT. PROSPECT, IL 60056-2134

MIRCEA ELIADE

by

ALEXANDER E. RONNETT, D.M.D., D.D.S., M.D.

Despre Mircea Eliade s-au scris 5 sau 6 tratate pe vremea când încă mai era în viață. După moartea lui în 1986 s-au publicat mai multe articole și cărți. Unele cu tendințe malicioase de a discredita această mare personalitate română. Profesor universitar, scriitor și filozof de renume mondial, membru al mai multor academii din diferite țări și conferențiar la mai multe universități de prestigiu mondial. A fost propus pentru premiul Nobel de două ori. Anumite cercuri iudeo-masonice-comuniste au reușit să blocheze această onoare, pe care Mircea Eliade o merita. Cauza era că Eliade a fost naționalist creștin și membru al Mișcării Legionare (Legiunea Arhanghelul Mihail) creată de C. Z. Codreanu. Opoziția majoră a venit de la organizațiile talmudiste.

Despre Mircea Eliade auzisem încă din timpul când eram elev, la liceul Aron Pumnul din Cernăuți. În ședințele noastre, la Frăția de cruce, deseori se discuta despre marile personalități legionare. În toamna anului 1937, de mai multe ori s-a vorbit de candidații partidului Totul Pentru Țară. Unul dintre candidați era și Mircea Eliade. În anul 1938 când eram închis pentru activitatea în favoarea Legiunii am văzut cartea lui, YOGA: În anul 1940, când eram în închisoarea din Craiova, am auzit de numirea lui ca atașat cultural la Ambasada Română din Londra, de către guvernul Giugurtu. Începuse destinderea politică a lui Carol al II-lea și eliberarea multor legionari din închisori. Acest rege criminal și acoliții lui au dus țara la dezastru.

Personal, l-am cunoscut pe Eliade abia la Chicago. După ce mi-am echivalat ambele diplome, una de medicină generală și alta de stomatologie generală, și am obținut licențele pentru a putea practica ambele profesii în statul Illinois și după ce îmi terminasem stagiul militar în armata americană cu gradul de maior și obținusem privilegiile de veteran al războiului din Korea, am deschis un cabinet medical și unul dentar.

Nu după mult timp M, Eliade a devenit pacientul meu în ambele cabinete. Întâlnirile profesionale au servit la stabilirea unei prietenii și la crearea unei relații confesionale. Cu timpul aranjasem ca după vizita profesională să avem și timp pentru lungi discuții politice și sociale.

Voi încerca să relatez mai multe despre Eliade, omul de toate zilele. De mai multe ori am fost invitați la o bună româncă, Ana Lupean, din orașul Gary la o masă cu alese mâncăruri românești. Lui Eliade îi făcea mare plăcere când era servit cu sarmale, pui prăjiți și ciorbă românească. În cercuri restrânse, la care mai participau câteva românce și câțiva noi veniți în America, legionari cunoscuți, Eliade și-a manifestat adevărata lui personalitate. Lipsit de orice orgoliu, cu mult bun simț și înțelegere pentru cei prezenți care nu aveau titluri academice și erau oameni simpli. Soția lui, Cristinel, contrar bunului simț, avea o atitudine insolentă, orgolioasă și abrazivă față de oricine care era prezent și avea un trecut legionar. Nu am înțeles marea ei ură față de Mișcarea Legionară. De mai multe ori, la mine acasă, când aveam invitați și când Eliade era cu soția în grădină, mi s-a atras atenția în legătură cu atitudinea ei intolerantă.

Un grup de medici de la spitalul unde eram și eu, în suburbia Des Plaines, IL. știind de cunoscutul filozof român și de relațiile mele cu el, m-au rugat să-l întreb dacă ar binevoi să participe la o masă în onoarea lui. Doreau să-l cunoască. Chirurgul Peter Beblis, de origine din Iran, și cercetător al istoriei moderne, a oferit casa lui unde să ne întâlnim. Au participat 18 medici, de origine germană, iraniană, evreiască, mexicană și câțiva născuți în America, majoritatea având cunoștințe de filozofie, istorie și științe. După fabuloasa cină cu specialități iraniene, am stat în jurul profesorului până la ora unu dimineața. O mulțime de întrebări din diferite domenii au fost adresate profesorului. Cu mare înțelegere și cu o finețe extraordinară Eliade le-a răspuns. Unul dintre evrei, cam necioplit, a menționat un articol care făcea aluzii la trecutul naționalist al profesorului, subliniind afiliația sa cu fascismul german. Acestui om profesorul i-a răspuns cu multă finețe și simpatie referindu-se la suferințele evreilor și subliniind cauza reacțiilor germane în urma articolului publicat într-un ziar londonez (London Times), cu câteva zile înainte de invazia în Polonia.

Era vorba de declarația marelui șef sionist Weitaman, care asigura Marea Britanie de suportul evreimii mondiale. Câțeva zile mai târziu am găsit acel articol în biblioteca orașului Chicago. Toți cei care au participat au exprimat mulțumiri pentru aranjamentul făcut de Beblis. Un evreu, Herman Sostrin cu vaste cunoștințe în istorie și filozofie și care citise mai multe volume din cărțile profesorului și-a exprimat recunoștința, în mod excepțional. A spus: "Sunt fericit că l-am cunoscut pe acest mare filozof român."

Cu ocazia unei vizite la cabinetul dentar, am discutat cu Eliade activitățile legionare din diferite țări. Aveam atunci la mine în mână o copie a unui document al armatei americane (C I C) care descria activitatea politică a diferitelor organizații politice din răsărit. În acest document se vorbea și de Mișcarea Legionară, de activitatea ei postbelică. Se menționa trei grupe de legionari. Marea parte, condusă de Horia Sima cu centrul la Madrid, o grupare mică în Germania și Italia condusă de un comitet, și una în vest (America și Franța), condusă de Mircea Eliade. Am spus: "Vezi maestre cum culeg aceste servicii informațiile !!" Cu un zâmbet pe față a afirmat că informația despre el era complet eronată. L-am asigurat că și eu știu că cineva răuvoitor a făcut această afirmație sau cine știe din ce surse vin acele comentarii. Amândoi am fost de acord că toată activitatea lui după război a fost și este pur academică și că singura lui atitudine a fost și rămâne anti-comunistă. Cert era că nu face parte din nici o formație sau organizație politică. Am făcut mai multe glume asupra sistemului de colecție a informațiilor făcut de comuniști și în special de evreimea din Vest. Cu un cuvânt: maliciozitatea talmudică !!!

În toamna anului 1972, când mă îngrijeam de soarta profesorului Vasile Posteuca la spitalul Columbus din Chicago, am constatat gingășia și marea milă a lui Eliade privind suferința umană.

Profesorul universitar, poetul și scriitorul bucovinean, comandant legionar, Vasile Posteuca, se afla în pragul morții afectat de cancer terminal (mezentelioma), fără nici o șansă de scăpare. Întâi a fost internat la Mayo clinic și trimis acasă ca să moară, fiind imposibil să se facă vreo intervenție chirurgicală de restaurare a funcțiilor gastro - intestinale.

Când l-am văzut în Mankato, Minnesota, am aflat dorința lui de a-și vedea fata, Doina și nepoțelul Alexandru. Guvernul lui Ceaușescu și Securitatea i-au refuzat fetei viza de ieșire în md brutal și categoric. Cu câțva timp mai înainte au lăsat-o pe Zamfira, soția lui, să vină în America. Apoi au permis fiului, Doru, să vină numai în vizită în U. S. A.. Odată sosit aici, Doru a refuzat să se mai întoarcă în țară. Politrucii de la Securitate s-au îndrăcit și au refuzat plecarea fetei și a nepotului.

Pe Vasile Posteucă îl cunoșteam încă din timpul când eram în Cernăuți. Am discutat cu el toate posibilitățile de ai prelungi viața și cum am putea obține vizita fetei și a nepotului. Acest stoic legionar, conștient de inevitabila soartă, a acceptat să vină la Chicago sub îngrijirea mea. Știa că moartea este inevitabilă în scurt timp. Ne-am înțeles că îmi va lăsa mie toate deciziile și metodele le ce voi uza. Noua operație s-a dovedit total inutilă. Intestinele erau încărcerate în cancer masiv. A acceptat menținerea vieții prin uzarea metodelor intravenoase. Imediat după operație am alarmat presa majoră locală și cele trei stațiuni majore de televiziune. În câteva zile au apărut articole și comentarii în presă și la cele trei canale T V. Am apelat la toți cunoscuții mei din Senat și Congres cât și la Casa Albă. Nu după mult timp s-au văzut rezultatele. Am obținut viza de ieșire și fata cu copilul au venit la Chicago.

M. Eliade m-a rugat să-l duc pentru o vizită la Posteucă. Într-o după masă a venit la spital. După circa 15 minute am văzut cum Eliade se făcuse alb la față fiind cât pe ce să leșine. L-am dus în altă cameră și și-a revenit cu încetul. Maestrul mi-a spus că văzând atâtea tuburi în trupul lui Vasile și suferința în care se găsea a depășit toleranța sa. Om gingaș la suflet și îngrozit de suferințele altui om, mi-a spus clar: "Doctore, eu nu aș putea accepta nici o intervenție în caz de boală terminală." În anul 1986, când a fost internat în spitalul universității cu diagnoza de boală terminală, cred că a interzis orice intervenție mecanică. S-a incinerat fiindcă nu accepta venerarea cadavrului și toată pompa ce se uzează aici în U. S. A. și în alte țări.

În toamna anului 1977, după o vizită la cabinetul meu dentar, i-am spus lui Eliade că plănuiesc ca să-l onorez cu ocazia sărbătorii

Unirii Principatelor la 24 Ianuarie 1978 ca pe cel mai distins cărturar român din exil.

După ce i-am explicat în detaliu planul, a acceptat cu un zâmbet pe față. La 22 Ianuarie, 1978 a avut loc această sărbătorire. Anunțasem din timp toate bisericile din Chicago și împrejurimi (ortodoxe, unite și protestante). De la majoritatea lor am primit răspunsuri încurajatoare. Aranjamentele au fost făcute în numele CONGRESULUI NAȚIONAL ROMÂNŌ - AMERICAN, INC., organizație întemeiată în 1975 aici în Chicago. Am rezervat sala mare a bisericii Sf Maria, plătind suma cerută de biroul administrativ. Cu entuziasm, membrii organizației s-au oferit să ajute în toate cele necesare. S-a alcătuit un program și o masă românească cu ajutorul doamnelor de la organizație și clubul femeilor de la biserică. Toți legionarii din garnizoana Chicago s-au oferit să ajute ca să avem un succes mare. Am vorbit la telefon cu Episcopul Valerian Trifa și mi-a promis că va participa și el. Din ce cauze exacte nu știu dar la Biserica Nașterea Domnului din Chicago, parohul Zmed a blocat participarea bisericii lui. De la doi prieteni am aflat că el a afirmat că "acest român franțuzit și fascist" nu merită să fie onorat. Când mi-a refuzat el însuși cooperarea la acest eveniment, nu am mai insistat.

În plus ulterior am aflat că l-a amenințat pe episcopul Valerian că dacă suportă această manifestare el va părăsi cu biserica lui episcopatul condus de Valerian. Cine l-a sfătuit și l-a manevrat, știe doar el singur și câțiva din jurul lui (foști comuniști în celula comunistă din Chicago și poate încă agenți ai ambasadei române din Washington). Parohul bisericii Sf Maria, la prânz, după slujba religioasă a simulat un atac de anghină pectorală și s-a internat la spitalul Columbus. În consecință, nici un preot ortodox nu a o participat la acest banchet și episcopul Valerian nu și-a arătat fața. Sărbătorirea lui Eliade a decurs mai frumos decât m-am așteptat. Preoții uniți și predicatorul protestant au vorbit despre Eliade.

Harry Porterfield de la canalul 2 TV a vorbit scurt elogiind comunitatea română locală. El m-a ajutat enorm de mult în cazul Vasile Posteucă. A comentat zilnic situația lui Posteucă și a exercitat mare presiune în cercurile politice. Ca punct culminant, l-am prezentat pe Eliade în limba română audienței prezente.

Aveam de la soția lui întregul curriculum vitae al lui și toate onorurile date lui de diferite universități și academii din vest. I-am pus pe piept o medalie de aur cu simbolul Congresului Național Româno - American pe față și în spate cu simbolul legionar, Garda de Fier. Cu ochii umezi, Eliade a mulțumit pentru onoarea acordată. Eliade a spus că pentru prima dată este onorat de românii lui și într-o comunitate românească. Sala centrului cultural a fost plină, nemaivând nici un scaun liber. Un număr mare de oameni nu au putut intra din cauza lipsei de loc și a restricțiilor codului local al clădirilor.

La prima vizită în biroul meu i-am explicat necazurile avute cu popa Zmed și cu opoziția netrebnicilor din Chicago și șovăielile lui Trifa. A răspuns cu mare înțelegere și blândețe, ce l-a caracterizat întotdeauna. Tot atunci și Dna Cristinel și-a arătat sentimentele ei față de Mișcarea Legionară când a zis brusc: "De ce ai pus pe medalie la spate semnul Gărzii de Fier? M-a enervat mult când am văzut medalia." I-am răspuns tot brusc și cu un ton aspru: "Dnă, această medalie este pentru Mircea, și dacă nu-ți place nu te uita la ea." A tăcut.

În repetate ocazii Eliade mi-a mulțumit pentru banchetul dat în onoarea lui. După câțiva ani, când Valerian episcopul intrase în ghiarele iudeo - comuniste și era în vestitul proces de expulzare din U. S. A., mă chemase într-o seară la telefon cu fierbinte rugămintă să-l rog pe Eliade, fiind bun prieten cu el, ca să vină ca martor în apărarea lui. I-am amintit de rușinoasa lui atitudine în Ianuarie 1978 și împotriva sentimentului meu față de el, i-am promis că voi discuta cu Eliade și sunt sigur că îl va ajuta. Trifa, fiind povățuit de cercul lui de consilieri, și-a pus coada între picioare, și a renunțat voluntar la cetățenia americană și a plecat în Portugalia. Eliade acceptase rolul de martor, știind bine riscul de a se expune la posibilele atacuri din partea talmudo-comuniștilor. De fapt în multe discuții cu el l-am avertizat să nu răspundă la nici o insinuare, să nu facă nici o declarație referitoare la atitudinile sale politice antibelice cât și postbelice. Să nu se angajeze în nici o polemică cu adversarii noștri. După vizitele profesionale în cabinetele mele, când eram numai noi doi, îl informam despre vizitele mele în lumea largă la conferințe patronate de către Liga Anticomunistă Mondială (W A C L).

Această mare organizație avea ca participanți reprezentanții națiunilor din vest și ale celor subjugate din Rusia comunistă. Peste 100 de națiuni. Eram șeful delegației române cât și al Mișcării Legionare. De la mine afla multe informații și acțiuni politice, plus informații secrete obținute de la guvernul Taiwan cât și a celui din Korea de Sud și Japonia. Știa de la mine ce se plănuia de către centrul Mișcării din Madrid condus de Horia Sima. De la mine primea mereu câte o copie a conferințelor mele și discuțiile din cadrul organizațiilor etnice americane unde aveam o activitate extrem de mare. Soția lui, Cristinel avea totdeauna obiecții la toate documentele ce le prezentam lui Mircea, că sunt nepotrivite și că mă leg de jidani și masoni mereu. Nu știu din ce familie se trăgea ea. Am cunoscut-o pe sora ei la New York, căsătorită cu vestitul dirijor Ionel Perlea. Știam de a treia soră a ei din Paris, căsătorită cu un francez și care murise de cancer la sân. Când a adus-o pe soția lui Perlea pentru o vizită medicală, mi-a introdus-o ca pe sora ei Rifca. Am glumit și i-am spus că la mine în cabinet toate ființele umane sunt tratate cu respect, indiferent de religie sau apartenența etnică și că am ca pacienți doi rabini care știau că sunt legionar și naționalist creștin român. De multe ori i-am atras atenția maestrului în legătură cu atitudinea pe care o are soția lui. Știam că era prietenă cu mai multe doamne românce cu păreri politice de stânga și anti-legionare. În special Dna Florica Bagdazar, care fusese soția marelui neurochirurg român și comunist devotat și care avuse imediat în guvernul comunist postul de ministru al sănătății. A murit de cancer cerebral. Înainte de moarte a regretat mult atașamentul lui la ideologia marxistă și a regretat contribuția lui la guvernarea comunistă. O frază mi-a fost citată și anume: "Ce am crezut și ce am văzut și cât de rău m-am lăsat influențat."

Știu că maestru Eliade scria un jurnal. Mai avea și un caiet cu note foarte personale și cu notații politice. Nu știu nici un detaliu. El mi-a spus că acele scurte note nu vor vedea lumina zilei decât după moartea lui. Unde sunt aceste note? În discuțiile mele cu Prof. Ricketts care se ocupa de jurnalele lui Eliade am pomenit despre aceste note speciale. Nu știa despre ele. Se poate că au ars în biroul lui sau poate că doamna Cristinel le-a distrus din motive personale.

Un incident care l-a întristat pe maestrul Eliade, a fost cel legat de un imigrant postbelic în U S A Ilie Olteanu. Fost director la o branșă a bancii naționale, implicat în cazul Iorga și refugiat în Germania. A plecat din țară împreună cu amicul lui Nicolae Pătrașcu, secretarul Mișcării Legionare. Cunoștea bine limba germană. Imediat după sosirea mea la Rostock și cunoscând bine germana, am fost angajat la biroul de plată într-o hală de producție la firma Heinkel. În acest birou lucram împreună cu Ilie Olteanu. Deși mai în vârstă decât mine, ne-am împrietenit bine. În tot timpul cât am stat în Rostock el era ca un frate mai mare. Avea legături cu vechi politicieni țărăniști și liberali. În 1942 când s-a încercat acea împăcare cu Antonescu și care era și în interesul Germaniei, la banchetul aranjat de von Faber, cuvântarea în germană a fost făcută de nea Ilie. Antonescu cerea înlocuirea lui Sima cu altă persoană. Influența lui Stoicănescu cu lozinca "cu Sima numai sau nimic" a dus la un eșec al acestui plan. În lagărul Buchenwald, Ilie Olteanu a trecut la micul grup de dizidenți și mai târziu a cerut să fie scos din lagăr. Colonelul Pister l-a băgat în celulă și l-a tratat brutal. A stat acolo în acel buncăr până la eliberarea din lagăr și transferarea la Viena.

În lagărul Fichtenhaim conducerea grupului mare a interzis orice contact sau discuții cu grupul disident. În această situație nu am mai avut contact cu nea Ilie. După război Ilie Olteanu s-a dus la Roma și s-a făcut catolic. După sosirea lui în U. S. A. , s-a angajat ca muncitor într-o fabrică de lanțuri în Milwaukee, Wisconsin. Știind că sunt în Chicagă, la Universitatea Illinois, venea des la Chicago și ne întâlneam și cu alți legionari. Când s-a pensionat s-a mutat la Detroit. Spre mirarea noastră și-a adus familia în U. S. A. și ne-a povestit că uniunea muncitorilor l-a ajutat să-și aducă familia în U. S. A. Tordeauna o făcea pe marele credincios catolic. Se interesa cu amănunte de activitatea tuturor legionarilor și în special de Mircea Eliade. Umbla mereu să afle ce gândește Eliade și mă tot necăjea să-l duc la Eliade. L-am întâlnit și la Madrid unde propunea lui Sima să mă convingă să accept cooperarea și asistența lui în eforturile mele politice în America. L-am rugat pe Sima să nu-l bage sub piele, căci comportamentul lui și manifestările deochiate religioase nu-mi convin deloc.

L-am întrebat odată de unde are posibilitatea financiară de a se plimba prin U. S. A. și prin Europa, fiind doar un sărac pensionar. Nu mi-a dat nici o explicație plauzibilă. În Octombrie 1980 primesc un telefon de la Olteanu. Voia să mă vadă urgent. L-am spus că voi fi la Detroit, participând la nunta fiicei prietenului meu Dr Dean și i-am dat hotelul unde să mă caute după sosirea mea. Alarmat mi-a spus că un procuror de la oficiul de imigrare și naturalizare, Thierolff, l-a amenințat cu deportarea. L-am spus: "Pe Trifa l-am aranjat, acum este rândul tău." M-a rugat să apelez la toți prietenii mei din Congresul American ca să-l ajute în această grozavă situație. L-am întrebat ce motiv au ca să-l poată amenința în felul acesta. Era vorba de cazul Iorga. A început să-mi povestească cum el a devenit, timp de 14 ani, agentul plătit al ambasadei comuniste române din Washington. Ei i-au adus familia și i-au cumpărat casa din țară. Nicolae Irinoiu și un alt politruc culegea de la el informații despre toți legionarii din Vest. Mi-a dezvăluit de ce umbla după Eliade și cât de mult interesați erau cei de la București să știe totul despre el. Raporta și tot ce putea afla despre mine. Amărat l-am ascultat. Mi-a afirmat că în același timp informa biroul F B I din Detroit despre toate cele raportate la ambasada română. Agenții F B I i-au cerut să țină o contabilitate exactă de banii primiți. După informarea dată la F B I se ducea la confesorul lui, un jezuit care cu interes lua note despre activitatea lui de informator și triplu agent.

Înspăimântat și înfricoșat de amenințările procurorului de la ministerul justiției din Washington, secția investigări speciale (biroul O S I) care avea funcția de a descoperi naștii și criminalii de război, s-a dus imediat la F B I. A cerut agenților cu care avuse contacte ca să-l ajute în necazul lui cu Thierolff. După ce au ascultat cerința lui de ajutor, l-au informat că F B I-ul nu are nici o intenție de a se amesteca în problemele lui legale. L-au îndemnat să-și angajeze un avocat și să nu mai vină la ei. Cu un zâmbet sarcastic l-au dat afară din birou ! Disperat s-a dus la călugărul catolic, confesorul lui cu rugămintea ca să-l ajute. Călugărul după ce l-a ascultat i-a explicat că el nu poate face nimic și că relația lui cu el este confidențială și personală. A plecat acasă mâhnit și disperat. Atunci și-a amintit de mine și de relațiile mele la Washington.

Cu prima ocazie i-am povestit lui Eliade ticăloșia acestui om "extrem de religios." El a rămas șocat. Mi-a spus: "Doctore așa suntem noi românii, plini de trădători și vânzători. Istoria noastră este plină de asemenea ticăloși. Ilie Olteanu a murit. În 1981 i-am povestit și lui Sima această afacere de spionaj. A rămas și el consternat. Cu Olteanu nu am mai avut nici o convorbire sau contact. De mai multe ori Eliade s-a referit la oameni ca Olteanu din comunitățile române din exil.

Multe discuții între noi rămân în sfera confidențialității. La fel problemele lui intime și cele medicale rămân în această zonă de confidențialitate. Cred că așa face un mare păcat și așa ofensa sensul moral al intimității dintre medic și pacient cât și cea bună prietenie care mă obligă să las uitării aceste părți private ale acestui mare român.

Bârfelile, ponegririle și manipulațiile de toate felurile vor continua la adresa acestui savant român, chiar post mortem, fiindcă a fost părtaș în revoluția spirituală a lui Codreanu. Cândva se vor limpezi valorile urii iudeo-masonice și adevărata personalitate a lui Eliade va fi fără pete malicioase.

MIRCEA ELIADE ȘI MIȘCAREA LEGIONARĂ

Acest subiect a fost mai controversat. S-au scris articole și s-au vociferat multe posibilități. După moartea lui se dezbat multe versiuni. Nevasta lui se înfiora când auzea de soțul ei ca legionar. Pentru a clarifica aceste multe întrebări voi face câteva afirmații definitive:

- Mircea Eliade a fost un legionar încadrat.
- S-a apropiat de Codreanu și Mișcarea Legionară, ca și mentorul său Nae Ionescu.
- A fost membru în Clubul Axa din care făceau parte cele mai mari personalități legionare.
- În presa legionară din acele timpuri a publicat o mulțime de articole care dovedesc atașamentul lui la Mișcarea Legionară pe care a considerat-o ca o revoluție spirituală și o mare șansă de a schimba mentalitatea dominantă a poporului nostru. O mare revoluție care era singura șansă de a supraviețui ca națiune.

- În timpul arestării lui și a internării în lagăr a fost șef de cuib.
- A scăpat de la masacrul lui Carol al II-lea și de ucigașii lui, numai prin circumstanța că era în spital bolnav de plămâni.
- A fost ales deputat în alegerile din 1937 reprezentând partidul Totul Pentru Țară, bardul politic al Mișcării Legionare.
- Cât timp a fost atașat cultural în Londra și imediat după război nu a mai avut nici o activitate legionară.
- A rămas însă un anticomunist dedicat total.
- Nu a făcut niciodată declarații peiorative la adresa legionarilor activi în diferite grupări. Nu l-am auzit niciodată să facă comentarii critice la adresa lui Horia Sima.
- În discuțiile noastre știa precis că eu colaborez cu Horia Sima.
- A socotit ca prematură declararea statului ca "stat național legionar."
- A fost convins că aruncarea Mișcării în arena murdară a politicii românești a fost o greșeală capitală. Mișcarea legionară trebuia lăsată să funcționeze mai departe ca o mare școală și renaștere a spiritului național. La guvernare trebuia să participe partidul Totul Pentru Țară împreună cu celelalte partide.
- A fost convins că Antonescu și cei din spatele lui au folosit Mișcarea pentru împlânzirea Axei.
- Uciderea călăilor de la Jilava, acei mari pervertiți și unelte servite ale lui Carol al II-lea trebuiau judecați de un simplu tribunal național și spânzurați în public. Și-au meritat soarta.
- Cazul Iorga și Madgearu, sunt o pată rea. L-a considerat pe Iorga un pervertit și orgolios fără simț moral, în tinerețe un mare naționalist și antisemit, ca la vârsta înaintată să fie sluga lui Carol al II-lea și a duduiei Lupescu. Faptul că l-a sfătuit pe Carol al II-lea și Călinescu cum să împrăștie legiunea lui Codreanu, l-a făcut moral părtaș la cea mai odioasă crimă a guvernului și a monarhiei. Ar fi fost mult mai bine din orice punct de vedere dacă Iorga ar fi fost spânzurat sau belit de viu după o sentință a tribunalului național ad-hoc, imediat după formarea guvernului Antonescu - Sima.

- Guvernul de la Viena a fost după Eliade un act fără rost. Era mai bine dacă Mișcarea Legionară rămânea numai într-o poziție de opunere la actul din August 1944, fără participare militară alături de Germania. Mișcarea Legionară trebuia să rămână credincioasă ideologiei ei, anti - comunistă și anti - rusă.
- În concepția lui Eliade istoria neamului nostru este un șir de nenorociri. Nu a avut speranța că dominația comunistă se va prăbuși în curând.
A murit fără speranțe !!

ALFRED B. SCHWARTZ, JR.
1000 BROADWAY
NEW YORK, N.Y. 10003